

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/45/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3618010203
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Valášek
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3618010203.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Valáška a sudcov JUDr. Michala Antalu a JUDr. Milana Straku, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. E. XXX, t. č. na slobode, pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Partizánske v neprospech obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 13. januára 2025, sp. zn. PE-1T/72/2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 14. januára 2026 v Trenčíne, jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolanie prokurátora z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 13. januára 2025 pod sp. zn. PE-1T/72/2018 bol obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. (ďalej iba „obžalovaný“) podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Partizánske pod č. k. P v 360/18/3305-8 zo dňa 05.11.2018 na skutkovom základe, že

počas doškoľovacieho kurzu vodičského oprávnenia číslo XXXX/XXXX/XX v autoškole Autoprogres, s.r.o. Topoľčany, prevádzka Partizánske pod dohľadom inštruktora viedol po okrese Partizánske v cestnej premávke, ako i na cvičisku, osobné motorové vozidlo autoškoly značky Peugeot 208 ev. č.: F., a to dňa 11.06.2018 v čase od 11:21 hod. do

12:49 hod., dňa 13.06.2018 v čase od 19:22 hod. do 21:16 hod., dňa 14.06.2018 v čase od 19:42 hod. do 21:15 hod., kedy celkovo odjazdil 77,9 km a následne vozidlo viedol pri preskúšaní z odbornej spôsobilosti dňa 17.07.2018, a to napriek tomu, že mu bol dňa 10.07.2017 trestným rozkazom Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 0T/100/2017, právoplatným dňa 10.07.2017, uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 24 mesiacov,

pre skutok právne posúdený ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zákona, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho prokurátor v neprospech obžalovaného napadol odvolaním podaným v zákonnej lehote dňa 16. januára 2025, a to vo vzťahu ku všetkým výrokom vyššie uvedeného rozsudku. Podané odvolanie prokurátor odôvodnil písomne dňa 25. apríla 2025 doslovne takto:

„Mám za to, že súd pri rozhodovaní nesprávne vyhodnotil skutkový stav veci a závery vykonaného dokazovania a za základ svojho rozhodnutia nedôvodné vzal iba tvrdenia obžalovaného, ktorých relevantnosť súd neoveril, a ktoré sú v rozpore s ostatnými vykonanými dôkazmi, ktorých vierohodnosť súd neodôvodnene spochybnil.

Súd svoje rozhodnutie o oslobodení spod obžaloby odôvodnil v podstate tým, že výpoveď obžalovaného A. B. a ním navrhnutých svedkov vytvárajú veľkú trhlinu z hľadiska hodnovernosti svedeckej výpovede svedka G. H., ako aj zápisov v elektronickej triednej knihe autoškoly Autoprogres ohľadne absolvovaných jazd obžalovaným v dňoch 11. 06. 2018 v čase od 11:21 hod. do 12:49 hod., dňa 13. 06. 2018 v čase od 19:22 hod. do 21:16 hod. a dňa 14. 06. 2018 v čase od 19:42 hod. do 21:15 hod.. Pokiaľ ide o čas záverečnej skúšky dňa 17. 07. 2018, tu už aj podľa samotnej výpovede obžalovaného, tento bol na území Slovenska a skúšok sa zúčastnil, kde úspešne spravil test, avšak jazdu neabsolvoval. I keď je v zápise o záverečnej skúške (doklade o preskúšaní odbornej spôsobilosti) zo dňa 17. 07. 2018 uvedené, že obžalovaný absolvoval skúšku z predpisov o cestnej premávke a skúšku zvedenia motorových vozidiel, vypočutý svedok I. J., ktorý v ten deň vykonával funkciu skúšobného komisára sa k tomu nevedel bližšie vyjadriť, na obžalovaného si nespomínal a len všeobecne sa vyjadril k tomu, ako taká záverečná skúška prebieha, pričom po nahliadnutí do dokladu o preskúšaní odbornej spôsobilosti uviedol, že pokiaľ je tam vyznačené, že obžalovaný absolvoval aj skúšku z vedenia motorového vozidla, tak ju absolvoval. Avšak vzhľadom na výpoveď obžalovaného, ktorý túto okolnosť poprel, ako aj na podozrivé okolnosti ohľadne záznamov v elektronickej triednej knihe autoškoly Autoprogres o jeho skorších jazdách v dňoch od 11. 06. 2018 do 14. 06. 2018, kde podľa vyššie uvedených dôkazov mal byť obžalovaný vtom čase v Taliansku, resp. cestovať domov, súd konštatuje, že vinu obžalovaného, že dňa 17. 07. 2018 jazdil pri záverečných skúškach doškoloovacieho kurzu len na základe tohto pokladu o preskúšaní odbornej spôsobilosti (hoc podpísaného obžalovaným), keďže si to už svedok J. nevedel bližšie vybaviť, nemožno považovať ako za preukázanú bez dôvodných pochybností. Súd v tejto súvislosti tiež poukazuje i na výpoveď svedka K. K., ktorý mal rovnako udelený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá a ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že on síce žiadne jazdy neabsolvoval a vykonával len záverečnú skúšku, počas ktorej však aj viedol motorové vozidlo autoškoly.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom, ako aj dôkazy prípustné podľa § 119 ods. 5, podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov orgánmi činnými v trestnom konaní a súdmi je nevyhnutným prostriedkom pre náležité zistenie skutkového stavu veci tak, aby sa v každom jednotlivom prípade vzali do úvahy osobitosti daného prípadu, a súčasne zabraňuje šablónovitému, mechanickému postupu pri hodnotení dôkazov. Zákon pritom nepriznáva žiadnemu dôkazu a priori osobitný význam a ani neupravuje, aké množstvo dôkazov treba vykonať na preukázanie určitej skutočnosti.

Orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia (voľného uváženia), ktoré však neznamená možnosť ľubovôle z ich strany, ale musí byť založené na logickom úsudku vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých dôkazov získaných a vykonaných zákonným spôsobom.

V zmysle stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 16. júna 2015, sp.zn. Tpj 67/2014, trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá uložený súdom - bez ďalšej špecifikácie - s použitím § 61 ods. 1 TZ alebo sankcia zákazu činnosti uložená iným štátnym orgánom podľa § 22 ods. 2 písm. a) až c) zákona č. 372/1990 Z.z. o priestupkoch v znení neskorších predpisov spočíva v celkovom zákaze vedenia motorových vozidiel, t.j. vykonávania činnosti, na ktorú treba osobitné povolenie, po dobu ustanovenú príslušným právoplatným rozhodnutím.

Ak osoba, ktorej sa zákaz činnosti týka, vykonáva v dobe jeho trvania činnosť, hoci aj pod dohľadom kompetentnej osoby, ktorá je uloženým trestom alebo sankciou zakázaná, naplňa znaky prečinu marenia

výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) TZ, pokiaľ tomu nebráni materiálny korektív podľa § 10 ods. 2 TZ.

Podľa § 8 Trestného zákona trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 119 ods. 3 Trestného poriadku za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie vecí a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. Dôkaznými prostriedkami sú najmä výsluch obvineného, svedkov, znalcov, posudky a odborné vyjadrenia, preverka výpovede namieste, rekognícia, rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, obhliadka, veci a listiny dôležité pre trestné konanie, oznámenie, informácie získané použitím informačno-technických prostriedkov alebo prostriedkov operatívno-pátracej činnosti.

V zmysle vyššie uvedeného je potrebné konštatovať, že súd neodôvodnene a v rozpore s preukázaným skutkovým stavom vecí, svojvoľne vyhodnotil, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, a to najmä s poukazom na výpoveď obžalovaného a ním navrhnutých svedkov, ktorých nie je možné považovať za nestranných, nakoľko ide o blízke osoby obžalovaného, pričom ignoroval ostatné vykonané dôkazy, resp. skonštatoval, že relevantný dôkaz, ktorým je doklad o preskúšaní odbornej spôsobilosti, v zmysle ktorého v rámci preskúšania obžalovaný preukázateľne viedol motorové vozidlo v cestnej premávke, sám o sebe, bez toho, aby bola účasť obžalovaného na vedení vozidla potvrdená svedkom J. (skúšobným komisárom), nemôže preukazovať bez dôvodných pochybností spáchanie skutku obžalovaným.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že skutok sa stal v mesiacoch jún a júl 2018, pričom svedok J. bol vypočutý na hlavnom pojednávaní dňa 13.10.2021, teda viac ako tri roky po spáchaní skutku. Vzhľadom na uvedenú dobu od spáchania skutku nie je možné od svedka, ktorý medzitým vykonával funkciu skúšobného komisára pri mnohých ďalších preskúšaniach s množstvom iných uchádzačov o vodičské oprávnenie, požadovať, aby si pamätal na detaily skúšky vykonávanej dňa 17.07.2018 a je pochopiteľné, že v tejto súvislosti na detaily poukázal na protokol o danej skúške a uviedol, že keď je tam uvedené, že obžalovaný pri skúške viedol motorové vozidlo, tak je to pravda. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť aj výpoveď svedka K., na ktorú poukázal aj súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktorý za rovnakých podmienok ako obžalovaný (pri uloženom treste zákazu činnosti za alkohol) potvrdil, že v rámci skúšky vykonal aj jazdu s motorovým vozidlom v cestnej premávke.

Súd pri hodnotení vykonaných dôkazov selektívne a nedôvodne priznáva niektorým dôkazom väčšiu váhu, ako iným dôkazom, keď výpoveď obžalovaného (mimočodom v priebehu trestného stíhania viackrát menenú) nadraduje nad listinný dôkaz - doklad o vykonaní preskúšania, podpísaný obžalovaným a protokol o skúške - preukazujúci spáchanie skutku obžalovaným, s odôvodnením, že predmetný listinný dôkaz nebol v detailoch potvrdený výpoveďou svedka J., ako skúšobného komisára. Navyše relevantnosť protokolu o preskúšaní je nepriamo potvrdená výpoveďou ďalšieho svedka - K. - ktorý vykonal preskúšanie v rovnaký deň ako obžalovaný a potvrdil, že súčasťou preskúšania bola aj praktická časť skúšky, teda vedenie motorového vozidla v cestnej premávke.

Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, okrem verzie obžalovaného poukázal aj na obžalovaným predloženú fotodokumentáciu s pobytu obžalovaného v Taliansku, pričom konštatoval, že fotografické snímky boli vyhotovené od 10.06.2018 do 12.06.2018. Súd však žiadnym spôsobom neoveroval, či dátum vyhotovenia snímok zistení z vlastnosti súboru pri jeho zobrazení zodpovedá realite, nakoľko vlastnosti súboru a tým aj čas, kedy mali byť snímky vyhotovené je možné elektronicky upravovať. Tiež je zarážajúce, že obžalovaný predložil fotografie iba z vyššie uvedeného obdobia, aj keď sa mal v Taliansku nachádzať už od dňa 03.06.2018.

Oslobodenie obžalovaného spod obžaloby podľa písm. a) sa uplatní vtedy, ak na základe výsledkov dokazovania, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní, súd nemôže urobiť jednoznačný záver, že sa vôbec stal skutok, ktorý je uvedený v obžalobe.

Mám za to, že aj keby sme prijali verziu obžalovaného, že v čase od 03. 06. 2018 do 13. 06. 2018 bol v Taliansku, vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že dňa 14. 06. 2018 v čase od 19.42 hod. do 21.15 hod. mohol viesť motorové vozidlo ako frekventant autoškoly a jednoznačne bolo preukázané, že viedol motorové vozidlo v cestnej premávke dňa 17.07.2018 v rámci preskúšania pri záverečnej skúške.

S poukazom na vyššie uvedené navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne, v zmysle § 321 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Prievidza, pracovisko Partizánske, sp.zn. PE-1T/72/2018, a aby v zmysle § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.“

Obžalovaný sa prostredníctvom svojho obhajcu k odvolaniu prokurátora vyjadril písomným podaním zo dňa 22. mája 2025 doslovne takto:

„Úvodom môjho vyjadrenia uvádzam, že prvostupňový súd, pred tým, než vo veci rozhodol dňa 13. 1. 2025 sa riadil názorom Krajského súdu v Trenčíne, ktorý bol vyslovený v zrušujúcom uznesení sp.zn. 2To/40/2020, uznesenie ktoré odvolací súd vydal dňa 20. 11. 2020. V tomto zrušujúcom uznesení odvolací súd uviedol na str. 4 uznesenia, aký rozsah dokazovania je potrebné po vrátení veci prvostupňovému súdu, vykonať. Uviedol, že je nevyhnutné, po zmene výpovede obžalovaného vypočuť svedka G. H. k tvrdeniam obžalovaného, že jazdy boli vyznačené len fiktívne a teda reálne k ich vykonaniu nedošlo. Taktiež odvolací súd uviedol, že je potrebné doplniť dokazovanie na preverenie objektívnosti obžalovaným predložených leteníek, z ktorých vyplývalo, že v čase rozhodujúcom, sa mal obžalovaný nachádzať v zahraničí, pričom podľa odvolacieho súdu na preverenie objektívnosti týchto leteníek bolo treba vypočuť svedkov, ktorí by mohli potvrdiť, či vyvrátiť tvrdenie obžalovaného, že sa v inkriminovanom čase nachádzal v zahraničí. Taktiež odvolací súd považoval za nevyhnutné identifikovať príslušníka ODI, ktorý bol prítomný pri skúšobnej jazde obžalovaného dňa 17. 7. 2018 a tohto vypočuť k tvrdeniu obžalovaného, že pri skúške vozidlo neriadil.

Prvostupňový súd všetky tieto dôkazy vykonal a v napadnutom rozsudku aj vyhodnotil.

Pokiaľ prokurátor okresnej prokuratúry navrhuje v odvolacom petíte zrušenie napadnutého rozsudku, a jeho vrátenie súdu prvého stupňa za účelom, aby vec bola v potrebnom rozsahu znovu prejednaná a rozhodnutá, tak ako to predpokladá ust. §-u 322 ods. 1 Tr.por., tak je na mieste od prokurátora okresnej prokuratúry očakávať, že uvedie vo svojom odvolaní, ako navrhuje doplniť dokazovanie, ktoré má vykonať či už odvolací súd (pokiaľ to nie je spojené s neprímeranými ťažkosťami odvolacieho konania), alebo prvostupňový súd.

V písomnom vyjadrení okresného prokurátora zo dňa 25. 4. 2025 sa nenachádza návrh prokuratúry v čom sa má doplniť dokazovanie po tom, čo má byť podľa názoru prokurátora vec vrátená súdu prvého stupňa na znovu prejednanie veci.

Podľa názoru obhajoby prvostupňový súd riadiac sa zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu zo dňa 20. 11. 2020, vykonal všetky dôkazy, ktoré vo veci prichádzali do úvahy a správne rozhodol o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa ust. §-u 285 písm.a/ Tr.por., nakoľko ako to uviedol prvostupňový súd, sa nepodarilo odstrániť rozpory v dvoch skupinách dôkazov, z ktorých jedna skupina svedčí pre vinu obžalovaného (svedok H., záznamy z elektronickej knihy autoškoly, doklad o preskúšaní odbornej spôsobilosti) a druhá skupina v prospech jeho neviny (výpoveď obžalovaného, svedkyňa L. H., svedkyňa L. H. ml., čestné vyhlásenia K. H. a M. C., fotografie z pobytu obžalovaného v Taliansku, letenky spoločnosti Ryanair), a preto prvostupňový súd aplikoval zásadu „in dubio pro reo“ a obžalovaného za skutok prokurátorom mu kladenej viny, oslobodil.

Takto vyslovený právny názor prvostupňového súdu ohľadne neviny obžalovaného považuje obhajoba za správny o to viac, že je možné konštatovať, že výpovede svedka H., svedka K. a svedka J. je možné považovať za nedôveryhodné a to vzhľadom k tomu, že sa vykonaním iných dôkazov preukázalo, že títo svedkovia neuvádzali vo svojich výpovediach pravdivé skutočnosti

- výpoveď svedka H. o vykonaní skúšobných jazd obžalovaným a ním predložené záznamy z elektronickej triednej knihy sú spochybnené objektívne preukázanými faktami o pobyte obžalovaného v Taliansku v čase skúšobných jazd,
- výpoveď svedka K., ktorý uviedol, že v deň skúšobnej jazdy si nebol vyzdvihnúť vodičský preukaz na ODI v Prievidzi je spochybnená správou OR PZ Prievidza ODI zo dňa 24. 9. 2024, z ktorej vyplýva, že svedok K. si po úspešnom preskúšaní dňa 17. 7. 2018 bol vyzdvihnúť vodičský preukaz na OD1 Prievidza
- výpoveď svedka J. je sama o sebe výpoveďou nejednoznačnou, svedok si nepamätá podrobné okolnosti skúšobnej jazdy zo dňa 17. 7. 2018 a na dopytované skutočnosti odpovedal len tým, že sa odvolával na protokol o skúške, pričom neúplnosť a nejednoznačnosť výpovede tohto svedka je umocnená správou ODI Partizánske, z ktorej vyplýva, že ak bol uložený trest do 24 mesiacov, skúšobné jazdy sa v takomto prípade nevykonávajú a preskúšanie odbornej spôsobilosti sa vykonáva len formou testu z pravidiel cestnej premávky.

Aj toto sú dôvody, pre ktoré považuje obhajoba napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu za správne, nakoľko sa nepodarilo preukázať bez dôvodných pochybností, že sa predmetný skutok stal.

Vzhľadom na uvedené, obhajoba navrhuje aby odvolací súd v zmysle ust. §-u 319 Tr.por., odvolanie okresného prokurátora zamietol, nakoľko nie je dôvodné.“

Verejné zasadnutie odvolacieho krajského súdu bolo dňa 14. januára 2026 vykonané za splnenia všetkých procesných podmienok (§ 293 ods. 5, ods. 7 Tr. poriadku) v neprítomnosti obžalovaného A. B., ktorý výslovne písomne požiadal, aby sa verejné zasadnutie uskutočnilo v jeho neprítomnosti.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v rámci konečného návrhu uviedol, že sa pridrižiava podaného odvolania podriadeného prokurátora, a to vrátane jeho písomného odôvodnenia s tým, že toto čiastočne modifikuje vo vzťahu k uvádzaným dôvodom podaného odvolania, keď napadnutý rozsudok navrhuje zrušiť podľa dôvodov uvedených pod písm. b) a d) ustanovenia § 321 ods. 1 Tr. poriadku.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava písomného vyjadrenia obžalovaného k odvolaniu prokurátora a navrhuje rozhodnúť spôsobom v ňom uvedeným.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. poriadku, na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytykánych chýb zameril aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora v neprospech obžalovaného, ktoré bolo inak prípustné, podané oprávnenou osobou, včas a na správnom mieste, nie je však dôvodné.

Odvolací súd v súvislosti s týmto prejednávaným prípadom považuje za potrebné uviesť, že v predmetnej veci už bolo opakovane rozhodnuté rozsudkami okresného súdu, ktoré boli následne zrušené odvolacím súdom. Rozsudkom okresného súdu zo dňa 19. decembra 2018, bolo rozhodnuté tak, že súd prvého stupňa oslobodil obžalovaného spod obžaloby v predmetnej veci, nakoľko mal za to, že predmetný skutok kladený za vinu obžalovanému nie je trestným činom. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 15. októbra 2019, sp. zn. 2To/24/2019, bol uvedený rozsudok v celom rozsahu zrušený podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. poriadku a podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku bola vec vrátená okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Následne bolo okresným súdom opätovne rozhodnuté rozsudkom okresného súdu zo dňa 05. februára 2020 tak, že súd prvého stupňa uznal obžalovaného za vinného zo spáchania skutku, ktorý mu bol kladený za vinu v obžalobe a uložil mu podľa § 348 ods. 1 Tr. zákona za použitia § 56 ods. 2 Tr. zákona peňažný trest v sume 500,-€ a podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. poriadku trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na 18 mesiacov. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo

dňa 20. novembra 2020, sp. zn. 2To/40/2020, bol uvedený rozsudok v celom rozsahu zrušený podľa § 321 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku a podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku bola vec vrátená okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Dôvodom ostatného zrušujúceho rozhodnutia bola potreba doplnenia dokazovania vo veci, vzhľadom na zmenený postoj obžalovaného k otázke spáchania trestnej činnosti, ako aj k ním predloženým listinným dôkazom, ktoré mali preukazovať jeho nevinu, keďže doplnenie dokazovania vzhľadom na tieto dôkazy a obžalovaným uvádzané skutočnosti môžu viesť k iným skutkovým záverom.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním prokurátora napadnutého rozsudku, z obsahu odvolania a jeho dôvodov vyplýva, že takéto dôvody neboli odvolateľmi namietané. Odvolací súd sám nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takých procesných chýb v odvolaniach nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku. Okresný súd súčasne v súlade so zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu zo dňa 20.11.2020 postupom súladným so zákonom v primeranom rozsahu doplnil dokazovanie v smeroch naznačených v tomto uznesení.

Z podaného odvolania prokurátora a jeho vyššie citovaných dôvodov vyplýva, že primárne namieta hodnotenie dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa, keď tieto považuje za dostatočné na preukázanie viny obžalovaného. V uvedených dôvodoch, a to aj v spojitosti s modifikáciou podaného odvolania v rámci konečného návrhu nariadeného prokurátora, odvolací súd identifikoval, že podaným odvolaním sú vytýkané chyby v napadnutých výrokoch o vine v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) a d) Tr. poriadku.

Podľa ustálenej súdnej praxe hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku musí súd vykonať tak, že uváži všetky okolnosti prípadu jednotlivo i v ich súhrne, teda že skúma, či výpoveď svedka je logická, či svedok sa v prípade aj v menej podstatných okolnostiach neodchýľuje od svojej predchádzajúcej výpovede, pričom v prípade odchýlok musí súd zisťovať, prečo k nim dochádza. Pri hodnotení dôkazu vychádza z celej výpovede svedka, z rozsahu a závažnosti prípadných rozdielov v jeho výpovediach a z vysvetlení, prečo došlo k týmto rozdielom. Aby potom mohol dôkaz spoľahlivo zhodnotiť, musí vziať do úvahy aj ostatné dôkazy, posúdiť prípadné rozpory medzi nimi, skúmať, prečo k nim dochádza a len tak môže získať bezpečný základ pre skutkové zistenia a pre záver o vine obvineného (viď R30/1966).

Porušenie povinnosti zistiť skutkový stav bez dôvodných pochybností a na to nadväzujúcich povinností orgánov činných v trestnom konaní ustanovených v § 2 ods. 10 Tr. poriadku nie je procesnou chybou v zmysle § 241 ods. 1 písm. f) Tr. poriadku, resp. § 244 ods. 1 písm. h) Tr. poriadku a nie je sankcionované rozhodnutím o odmietnutí obžaloby a vrátení veci prokurátorovi naposledy označených ustanovení. Sankciu v tomto prípade predstavuje neunesenie dôkazného bremena prokurátorom v súdnom konaní, a to vo vzťahu ku všetkým skutkovým zisteniam, relevantným ako kvalifikačný moment z hľadiska uznania viny, čomu zodpovedá výrok podľa § 285 písm. a) alebo písm. c) Tr. poriadku, alebo skutková a kvalifikačná úprava žalovaného činu v prospech obžalovaného (viď judikát R118/2014).

Odvolací súd v rámci prieskumnej povinnosti vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu posudzovaného trestného činu zistil, že napadnutý rozsudok je výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo v súlade s Tr. poriadkom a v ktorom nedošlo k žiadnym relevantným pochybeniam, ktoré by mohli mať zásadný vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie (vykonaním všetkých dostupných a relevantných dôkazov) v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a urobil z neho správne skutkové, ale i právne závery, pričom pri hodnotení dôkazov postupoval dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku, teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne, bez ohľadu na to, kto vykonané dôkazy zadovážil a dospel k logicky správnym a odôvodneným skutkovým zisteniam, ktoré v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. poriadku aj podrobne a vecne správne i presvedčivo v napadnutom rozsudku odôvodnil.

Aj keď bol obžalovaný dôvodne podozrivý, že sa mal dopustiť žalovaného skutku, ktorý bol právne kvalifikovaný ako žalovaný predmetný trestný čin, výsledky dokazovania vykonaného pred prvostupňovým okresným súdom na hlavnom pojednávaní ani podľa názoru krajského súdu netvorí relevantný podklad pre nepochybný záver o tom, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný. Výsledky dokazovania v tomto smere totiž nie sú jednoznačné a neexistuje tak vôbec ucelená reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, vzájomne sa podporujúcich, z ktorých by sa mohol vyvodiť bezpečný záver o vine obžalovaného, resp. tomu nevyhnutne predchádzajúcemu záveru o tom, že sa žalovaný skutok vôbec stal, ale práve aj neopomenutím platnej zásady in dubio pro reo, t. j. v pochybnostiach v prospech obvineného či obžalovaného, vyplývajúcej z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. poriadku, tvorí naopak podklad pre správne a zákonné rozhodnutie v posudzovanej trestnej veci tak, ako rozhodol súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku (viď napr. judikát R14/1964).

V preskúmvanej trestnej veci po doplnení dokazovania súdom prvého stupňa preukázateľne, aj podľa názoru krajského súdu, vznikli relevantné pochybnosti o tom, či sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný, a tieto sa nepodarilo odstrániť ani napriek skutočnosti, že súd prvého stupňa skutočne rozsiahlym spôsobom doplnil dokazovanie v otázke viny obžalovaného. Skutok, ktorý je obžalovanému kladený za vinu možno rozčleniť na konanie spočívajúce vo vedení motorového vozidla obžalovaným počas doškoloľovacieho kurzu v dňoch od 11.06.2018 do 14.06.2018 a následne na moment vedenia motorového vozidla počas preskúšania odbornej spôsobilosti dňa 10.07.2018. Krajský súd sa v časti konania spočívajúceho vo vedení motorového vozidla obžalovaným počas doškoloľovacieho kurzu stotožňuje s argumentáciou okresného súdu vo vzťahu k hodnoteniu vykonaných dôkazov a dôvodoch, pre ktoré aj po vykonaní všetkých relevantných dôkazov u neho pretrvala pochybnosť v otázke toho, či sa skutok kladený za vinu obžalovanému v tejto časti stal. Hlavným priamym usvedčujúcim dôkazom, vo vzťahu k tomu, či sa skutok stal, bola výpoveď svedka G. H. – inštruktora autoškoly, kde obžalovaný mal doškoloľovací kurz vykonávať. Táto výpoveď je podporená údajmi vyplývajúcimi z elektronickej knihy jász. Súčasne však z výpovede svedka vyplynulo, že údaje do elektronickej knihy jász sa zapisujú práve na základe údajov uvádzaných svedkom. Aj keď uvedený svedok na svojej výpovedi zotrval aj pri konfrontácii s obžalovaným, napriek časovému odstupu výpovede tohto svedka od skutku je potrebné zdôrazniť, že odpovede svedka na jednotlivé konkrétne otázky neboli úplne jednoznačné a presvedčivé, keď uvádzal, že „by sa nemalo stať, že dátumy jász boli fiktívne“, alebo že s obžalovaným pravdepodobne jazdil, mal s ním jazdiť. Uvedené dôkazy sú totiž v priamom rozpore so svedeckými výpoveďami svedkýň L. H. a L. H. ml., čestnými vyhláseniami K. H., M. C., ale aj predložených fotografických snímok a leteniek, ktoré vo svojej podstate vylučujú, aby sa obžalovaný mohol zúčastňovať jász v autoškole tak, ako to popísal svedok H. a ako to aj vyplýva z elektronickej triednej knihy. Uvedené dôkazy svedčiace v prospech obžalovaného sa pritom inými zabezpečenými dôkazmi nepodarilo prokuratúre relevantne spochybníť. Aj keď samotná výpoveď obžalovaného zo dňa 26.07.2021 s prihliadnutím na jeho skoršie výpovede vzbudzuje pochybnosti o jej dôveryhodnosti, v spojitosti s ďalšími vyššie uvedenými dôkazmi vytvárajú ucelenú verziu, ktorá podstatným spôsobom spochybnila verziu skutkového deja zodpovedajúceho podanej obžalobe vyplývajúcu primárne z výpovede svedka H.. Takto spochybnená hodnovernosť výpovede svedka H. odôvodňuje pochybnosti vo vzťahu aj ku konaniu zo dňa 14.06.2018, ktoré už nebolo priamo v rozpore s verziou o pobyte obžalovaného mimo územia Slovenskej republiky v časovom období do 13.06.2018, nakoľko spochybnenie tejto výpovede nielen v niekoľkých menej podstatných okolnostiach, ale práve naopak v jej prevažnej časti jednoznačne odôvodňuje pochybnosti o jej hodnovernosti ako celku, a to o to skôr keď osobou zodpovednou za uvádzanie správnych údajov do elektronickej triednej knihy jász bola práve osoba svedka H.. V následnej časti skutku, spočívajúceho vo vedení motorového vozidla počas preskúšania z odbornej spôsobilosti dňa 10.07.2018 sa krajský súd taktiež stotožnil s okresným súdom v otázke existencií pochybností o tom, či sa skutok i v tejto časti stal. Aj keď svedok I. J. uvádzal, že pokiaľ by obžalovaný v čase preskúšania spôsobilosti jazdu nerealizoval, bola by táto skutočnosť v zázname poznamenaná (čo by nasvedčovalo skutkovej verzii v zmysle podanej obžaloby), pochybnosti o tom, či skutočne v uvedenom čase došlo k vedeniu motorového vozidla obžalovaným, vyjadrené okresným súdom v napadnutom rozsudku boli podľa krajského súdu opodstatnené. Obžalovaný sám vedenie motorového vozidla vo svojej ostatnej výpovedi popieral a usvedčujúcim dôkazom v uvedenej časti tak bola iba svedecká výpoveď svedka I. J. (svedok H. vo svojej výpovedi uviedol, že obžalovaný pri preskúšaní iba „pravdepodobne jazdil“ a sám si na to nepamätá, pričom s prihliadnutím na vyššie uvedené okolnosti týkajúce sa jeho výpovede, jeho výpoveď ani v tejto časti nemožno považovať za relevantný usvedčujúci dôkaz) a protokol z preskúšania. Tento svedok však pri svojej výpovedi nebol jednoznačný a presvedčivý v tom, či obžalovaný motorové vozidlo pri preskúšaní viedol (a to ani pri

zohľadnení časového odstupu od skutku), keď obžalovaného si podľa tváre nepamätal a ďalej uviedol, že sa „nestáva, aby žiak jazdu nevykonal“, čo vyjadruje iba istý bežný postup a nie jednoznačné tvrdenie svedka, že jazda prebehla za vedenia motorového vozidla obžalovaným napriek tomu, že to bolo v protokole uvedené. Súčasne pochybnosti vo vzťahu k tomu, či sa skutok v tejto časti stal, sú dôvodne spojené aj so správou OR PZ Partizánske zo dňa 04.07.2024, z ktorej vyplýva, že v prípade zákazu činnosti viesť motorové vozidlá sa osoba pre opätovné získanie vodičského oprávnenia podrobuje skúške z vedenia motorového vozidla v plnom rozsahu, t. j. vrátane jazdy iba ak doba zákazu prevyšovala dva roky, čomu však v prípade obžalovaného tak nebolo. Uvedené je tak v rozpore s výpoveďou svedka J., keď práve bežný postup za takých okolností, aké boli na strane obžalovaného, bol taký, že obžalovaný skúšku z vedenia motorového vozidla nemusel podstúpiť. Vzniknutá dôkazná situácia, keď jedinými relevantnými dôkazmi svedčiacimi v neprospech obžalovaného sú v relevantných častiach iba výpovede svedka H. a záznam

z elektronickej triednej knihy (ktorá však bola kreovaná výlučne na základe týmto svedkom udávaných údajov), ktoré sú však nielen v rozpore s výpoveďou obžalovaného, ale aj ďalšími vyššie uvedenými dôkazmi a ďalšej časti výpovedou svedka J., ktorá je sama o sebe poznačená dubiozitami, nejasnosťami a nepresvedčivosťou a ktorá je ďalej spochybnená správou OR PZ Partizánske (z ktorej vyplýva, že za okolností obdobných ako v prípade obžalovaného vykonanie jazdy nebolo potrebné, resp. sa skúška v tejto časti nere realizovala), spôsobuje v konaní z pohľadu obžaloby stav dôkaznej núdze. Tento stav odôvodňuje potom aplikáciu dôkaznej zásady in dubio pro reo pri hodnotení dôkazov, ktorá sa odvíja od základnej zásady trestného konania, ktorou je prezumpcia neviny. Táto sa totiž aplikuje práve aj v prípadoch, kde pochybnosti pretrvávajú aj po zhodnotení všetkých dostupných dôkazov. Dôsledkom jej aplikácie, v prípade, že existujú dôvodné pochybnosti o skutkovom stave, je nevyhnutné prijatie takej verzie, ktorá je pre obvineného priaznivejšia. Z aplikácie tejto zásady v predmetnom prípade vyplýva, že nedokázaná vina má ten istý význam ako dokázaná nevina, čo sa v súdnom konaní spravujúcom sa akuzačnou zásadou, v dôsledku ktorej nositeľom dôkazného bremena (vo vzťahu k usvedčeniu páchatel'a z trestného činu) je prokurátor, musí nevyhnutne prejavíť oslobodzujúcim verdiktom.

Krajský súd pre úplnosť uvádza, že odvolaním prokurátor v podstate napádal spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov súdom prvého stupňa pred ním na hlavnom pojednávaní. Vstupovať však do tohto jeho hodnotenia, s poukazom na ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. zákona, možno len skutočne výnimočne, len ak by toto hodnotenie bolo v príkrom rozpore s ustanovením, ktoré dôsledne zaväzuje súd prvého stupňa pri uvedenom procesnom postupe, prípadne, ak by jeho hodnotenie dôkazov bolo v zásadnom rozpore s princípmi elementárnej logiky, ale v posudzovanom prípade tomu rozhodne tak nie je (práve naopak), pretože okresný súd zrozumiteľne, presvedčivo a akceptovateľne zákonným spôsobom hodnotil a dospel k správne a zákonnému záveru o tom, že nie je možné, bez akýchkoľvek rozumových pochybností (o to skôr ak súd dôsledne prihliada na už spomínanú platnú zásadu trestného procesu „in dubio pro reo“) konštatovať, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný.

Na základe preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov krajský súd v prejednávacom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Súd prvého stupňa tak za zistenej dôkaznej situácie dospel k správne a aj k zákonnému záveru, keď obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku, teda z dôvodu, že nebolo (bez pochybností) dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný, oslobodil.

Podľa § 319 Tr. poriadku krajský súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.